

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΙΖ ΦΙΛΙΠΣ

ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ο Φρέντ Στάρκ, ο καλύτερος ντέτεκτιβ του Λονδίνου, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ξαφνιάστηκε από το δυνατό κουδούνισμα του τηλεφώνου του.

— Έμπρός; Έμπρός; του φώναξε με αγωνία μια γυναίκα. Είμαι η Νόρα Γκρέυ... Πρέπει να σάς δω... Πρέπει να σάς μιλήσω άμέσως. Η αδελφή μου, η λαίδη Κάμπελ, πέθανε ξαφνικά, έδω και μισή ώρα...

Ο ντέτεκτιβ, φυσικά, δεν περίμενε μια δεύτερη πρόσκληση. Πριν περάσουν πέντε λεπτά της ώρας θρισκόταν κιόλας στο μέγαρο των Κάμπελ, στην Λάνγκχαμ πλάς. Η Νόρα Γκρέυ, κατάχλωμη και σασιτισμένη, τον περίμενε στον προθάλαμο και μόλις τον είδε, τον παρέσυρε σ' ένα μικρό και ήσυχο σαλονάκι, όπου του εξήγησε με δάκρυα στα μάτια:

— Η συμφορά μας βρήκε στις δώδεκα και πέντε, μίστερ Στάρκ. Βέβαια, πρέπει να σάς πω ότι η λαίδη Κάμπελ, η αδελφή μου, ήταν πάρα πολύ άρρωστη, από καιρό, μα ήταν νέα ακόμη κ' είχα την ελπίδα πως θα γινόταν καλά, κάποτε.. Τώρα, τί να σάς πω, υποψιάζομαι τον σύζυγο, μα δεν έχω καμμιιά απόδειξη, κανένα στοιχείο... Ωστόσο, για μένα είναι ένας άνθρωπος ικανός για όλα!... Η αδελφή μου υπέφερε πάρα πολύ στα χέρια του. Ο λόρδος Κάμπελ είναι τρυφερός φίλος μιας άλλης γυναίκας που κάθεται ακριβώς στο απέναντι σπίτι... "Α! Λίγο ακόμα και θα το ξεχνοῦσα. Ο λόρδος Κάμπελ είναι ένας έρασιτέχνης χημικός και με λίγο δηλητήριο...

Η Νόρα Γκρέυ κατόπιν ώδηγησε τον αστυνομικό σ' ένα άλλο σαλόνι, όπου θρισκόταν ο λόρδος Κάμπελ, ο σύζυγος της νεκράς, μαζί με δυο διάσημους γιατρούς του Λονδίνου. Ο ένας απ' αυτούς γύρισε άμέσως κ' είπε στη Νόρα Γκρέυ

— Ξέχτασα κι' εγώ το πτώμα της άτυχης λαίδης... Συμφωνώ απόλυτως με τον συνάδελφό μου. Ο θάνατος προήλθε από συγκοπή της καρδιάς... Ήταν τόσο άρρωστη και τόσο αδύνατη η λαίδη Κάμπελ!...

— Ελπίζω ότι τώρα δεν θα επιμένετε πια να γίνη νεκροψία... έπρόσθεσε μ' ένα παγερό τόνο στη φωνή ο λόρδος Γκρέυ, κυττάζοντας την κουριάδα του βαθεία στα μάτια.

Ο αστυνομικός παραξενεύθηκε λιγάκι από αυτό τον τόνο της φωνής. Θα έλεγε κανείς ότι ο λόρδος Γκρέυ ήθελε να τελειώσει μια ώρα αρχύτερα όλη αυτή η ιστορία των γιατρών...

Ο Φρέντ Στάρκ μολαταῦτα ζήτησε να δη το δωμάτιο της νεκρής. Η Νόρα Γκρέυ και ο λόρδος Κάμπελ τον συνώδευσαν ως εκεί. Το πτώμα θρισκόταν ακόμα επάνω στο κρεβάτι. Δίπλα στο προσκέφαλο ήταν ένα μικρό τραπεζάκι γεμάτο φάρμακα. Ήταν πολύ κομψό κ' είχε ένα συρτάρι. Ο ντέτεκτιβ έκανε να το ανοίξη, μα ήταν κλειδωμένο. Κύτταξε τότε τριγύρω μήπως βρη το κλειδάκι του, μα δεν το είδε πουθενά.

Περίεργος, έσκυψε επάνω από το άναίσθητο σώμα κι' άρχισε να το εξετάζει. Στο δεξιό χέρι, το νύχι του δείκτου ήταν σπασμένο. Αυτή η μικρή ένδειξις έφερε μπροστά στα μάτια του αστυνομικού όλη τη σκηνή του δράματος και την αγωνία της λαίδης Κάμπελ που θα έσπασε το νύχι της, σ'ε μια απότομη κίνησή της, θέλοντας να χτυπήσει το κουδούνι ή να πάρη κάτι από το συρτάρι του τραπεζιού που ήταν δίπλα στο προσκέφαλό της...

Ο Φρέντ Στάρκ απόμεινε λίγο σιωπηλός κ' ύστερα ρώτησε:

— Ποῦ θγάζει αυτή η πόρτα;
— Στο δωμάτιο της νοσοκόμου...
— Κι' αυτή η άλλη, δεξιά;
— Σ' ένα σαλονάκι κ' ύστερα στο διαμέρισμά μου... του εξήγησε ο λόρδος Κάμπελ.

— Μπορώ να ζητήσω μερικές πληροφορίες από την νοσοκόμο; ρώτησε ο αστυνομικός.

Ο λόρδος Κάμπελ είπε άμέσως να την ειδοποιήσουν. Η γυναίκα αυτή είχε άθωο ὕφος και διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

— Είχα άποκοιμηθῆ όταν ξαφνικά ξύπνησα από μια μικρή κραυγή. Πήδηξα άμέσως κάτω από το κρεβάτι για να τρέξω, μα, δυστυχώς, δεν άναψε το ηλεκτρικό φῶς. Θα είχε διακοπή για λίγο το ηλεκτρικό ρεύμα... Κι' αλήθεια, όλα αυτά δεν κράτησαν πολλή ώρα... Μα, όταν έφθασα κοντά στη λαίδη Κάμπελ, την βρήκα άναίσθητη... Γύρισα τότε τον διακόπτη και αυτή τη φορά το φῶς άναψε... Η δυστυχής λαίδη δεν άνέπνεε πια...

— Πολύ καλά. Σας ευχαριστῶ... της είπε ο ντέτεκτιβ.

Ο Φρέντ Στάρκ έρριξε ακόμη μια προσεκτική ματιά σ' όλο το δωμάτιο κ' ύστερα ξαναγύρισε στο σαλόνι.

— Λοιπόν; τον ρώτησε η Νόρα Γκρέυ.

— Δεν μπορώ ακόμη να σάς πω τίποτε... της εξήγησε. Δεν βλέπω τίποτε το ὑποπτο...

Κι' ο αστυνομικός, άφου ζήτησε μερικές άλλες πληροφορίες για τη ζωή του λόρδου Κάμπελ, σηκώθηκε για να φύγη. Μα στο κατώφλι του σαλονιού στάθηκε δισταζοντας.

— Θέλω να ρίξω ακόμα μια ματιά στο δωμάτιο της λαίδης Κάμπελ... είπε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

Και ξαναγύρισε στην κρεββατοκάμαρη της νεκρής. Άξαφνα, εκεί που έρευνοῦσε με προσοχή, έκανε μια κίνησι έκπληξως. Κάτω στο πάτωμα, μπροστά στο τραπεζάκι, θρισκόταν ένα μικρό άσημένιο κλειδί... Ο ντέτεκτιβ το δοκίμασε άμέσως. Ήταν το κλειδάκι που γύρευε έδω και λίγη ώρα. Μ' αυτό άνοιξε το συρτάρι του μικρού τραπεζιού που ήταν δίπλα στο προσκέφαλο της άρρωστης... Μέσα σ' αυτό το συρτάρι είδε κάτι που τον έκανε να γουρλώσει τὰ μάτια του. Μα δεν είπε τίποτε. Έφυγε γρήγορα, πήγε στο απέναντι σπίτι για να εξετάσει και την τρυφερή φίλη του λόρδου Κάμπελ κι' έπειτα τράβηξε για την Σκότλαντ Γιάρντ.

Το πρωί, ο λόρδος Κάμπελ συνελήφθη από δυο αστυνομικούς.

— Θεέ μου! έκανε η Νόρα Γκρέυ, κυττάζοντας στα μάτια τον Φρέντ Στάρκ. Πῶς άνεκαλύψατε την ένοχὴν του;

— Άκούστε... της άπάντησε ο ντέτεκτιβ. Ο λόρδος Κάμπελ θέλησε να κάνη πάρα πολύ τον ξευπνο και την έπαθε... Την πρώτη φορά που εξέτασα το δωμάτιο της νεκρής, δεν βρήκα το κλειδάκι του συρταριού που θρίσκεται στο τραπεζάκι που είναι κοντά στο κρεβάτι. Την δεύτερη φορά όμως το βρήκα εκεί ακριβώς που είχα κυττάξει προσεχτικά. Έπειδή δε έχω μεγάλη έμπιστοσύνη στα

μάτια μου, σάς λέω ότι την πρώτη φορά το κλειδάκι δεν ήταν εκεί που το βρήκα κατά τη δεύτερη έρευνα. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος το είχε ρίξει εκεί, μπροστά στο τραπεζάκι, μεταξύ της πρώτης και δευτέρας έπισκέψέως μου στο δωμάτιο της νεκράς. Ο άνθρωπος αυτός, για να μεταχειρισθῆ ένα τέχνασμα, θα πῆ πῶς ήταν ένοχος. Με αυτές τις σκέψεις άνοιξα το συρτάρι και είδα μέσα ένα γεμάτο πιστόλι. Ήταν το πιστόλι της λαίδης Κάμπελ...

...Ο πρώτος συλλογισμός μου λοιπόν ήταν άπλός, αναπόφευκτος, μοιραίος. Κάποιος, που δεν είχε μπορέσει να πάρη το πιστόλι, γιατί ήταν μια πράξις ὑποπτη και ένοχοποιητική, πέτυχε να κάνη κάτι παρόμοιο: να κλειδώσει το μικρό πιστόλι της λαίδης Κάμπελ και να πάρη μαζί του το κλειδί. Και ποιός τώρα θα είχε συμφέρον να το κάνη αυτό; Μόνον ένας κλέφτης που είχε σκοπό να μπῆ στο δωμάτιο, δίχως να κινδυνεύσει να πυροβοληθῆ. Ένας κλέφτης;

...Έδω πέρα η φαντασία παίρνει τη θέση της κρίσεως. Ο σύζυγος έχει συμφέρον να έξοντώσει την άρρωστη λαίδη γιατί αγαπάει μια άλλη γυναίκα. Είναι νύχτα. Όλοι κοιμούνται. Ο λόρδος σηκώνεται και παραμονεύει στο διάδρομο. Εκεί γυρίζει το διακόπτη και κόβει το ρεύμα. Και να γιατί δεν άναψε το φῶς, όταν ξύπνησε η νοσοκόμος... Έπειτα σκέπασε το πρόσωπό του με μια μαύρη μάσκα, πήρε στο άριστερό χέρι έναν ηλεκτρικό φανὸ μ' έκτυφλωτικό φῶς και στο δεξιό ένα πιστόλι και μπῆκε στο δωμάτιο της άρρωστης. Εκείνη, μπροστά σ' αυτό το θέαμα, νομίζοντας πῶς έχει νύ

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

ΜΙΑ ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

κάνη με κάποιο κακούργο ασφαλώς, έρριξε μια κραυγή τρόμου κι' έκανε ασυναισθήτως ν' ανοίξη τὸ συρτάρι γιὰ νὰ πάρη τὸ πιστόλι της, σπάζοντας ἔτσι τὸ νύχι της, καθώς χτύπησε τὸ δάχτυλό της στὸ τραπεζάκι. Μὰ ἡ συγκίνησίς της ἦταν μεγάλη, ἀπότομη, συγκλονιστική κι' ἔτσι ἡ καρδιά της δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη...

... Ὁ λόρδος Κάμπελ, ὅπως σὰς εἶπα, ἔκανε πάρα πολὺ τὸν ἔξυπνο. Ἐδειχνε τάχα πὼς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ νεκροψία, γιὰ νὰ μᾶς κάνη νὰ ὑποθέσουμε μιὰ δηλητηρίασι. Θὰ γινόταν τότε ἡ νεκροψία, δὲν θὰ ἀνεκαλύπτετο τίποτε κι' ὁ λόρδος Κάμπελ θὰ ἦταν πειὰ ἀνώτερος κάθε ὑποψίας.

... Μὰ ἔπειτα θυμήθηκε πὼς εἶχε μαζί του τὸ κλειδάκι τοῦ συρταριοῦ. Θέλησε λοιπὸν νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του κι' αὐτὸ τὸν πρόδωσε...

Κι' ὁ ντέτεκτιβ συνεπλήρωσε:

— Φαντάζομαι τώρα τί θὰ ποῦν οἱ συνήγοροί του στὸ δικαστήριο... Ὅτι ἐπρότεινε τὸ ὄπλο του χωρὶς νὰ πυροβολήσῃ... Ὅτι φοβέρισε χωρὶς νὰ πληγώσῃ... Κανείς ὅμως δὲν θὰ κάνη λόγο γιὰ τὴν ἀρρωστή καρδιά τῆς λαίδης Κάμπελ. Κι' αὐτὴ ἡ περίπτωση εἶνε μιὰ δολοφονία ὄχι μὲ φονικὸ ὄπλο, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο!...

ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΛΙΠΣ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

Ἄ, εἶνε τρομερὸ νὰ ζῆ κανείς ὀλομόναχος καὶ δυστυχισμένος! ψιθύρισε ὁ Ντυπὸν μ' ἕνα στεναγμό.

Κ' ὕστερα συζήτησαν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, γιὰ τὰ παιγνίδια τοῦ παιδιοῦ καὶ γιὰ τὸ μέλλον του. Ὡστόσο ὁ Ντυπὸν δὲν τῆς ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Τῆς εἶπε ὅτι ἦταν δικό του παιδί κι' ὅτι τὸ ἀνάτρεφε αὐτὸς γιατί εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα του.

Ἡ Μαρσέλ κι' ὁ Ντυπὸν χώρισαν ἀργά, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ συναντηθοῦνε πάλι. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε μέχρι τῆς μέρας πού ὁ ἔρωτας τρύπωνε στὴν καρδιά τους.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς ἀγαπῶ, τῆς εἶπε ὁ Ἄνρὺ μιὰ Κυριακή. Δὲν ξέρω ἂν θὰ θέλατε νὰ γίνετε ἡ δευτέρα μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἡ Μαρσέλ ὅμως ἔκρυψε μέσα στὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Λοιπὸν; τὴν ρώτησε πάλι ὁ Ἄνρὺ.

Ἐκεῖνη ἔσφιξε τότε μὲ τρυφερότητα τὴν Νινέτ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ψιθύρισε:

— Ναι, ναι, θὰ ἤθελα νὰ κρατήσω γιὰ πάντα κοντά μου τὴν Νινέτ. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένο γιατί εἴσαστε καλὸς καὶ γιατί κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα σὰς ἀγάπησα.

Κι' ἔτσι ὁ Ντυπὸν παντρεύτηκε τὴν Μαρσέλ κι' ἔγιναν ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο. Ὡστόσο ὅμως ποτὲ δὲν ἔμαθε ὅτι παντρεύομενος τὴν Μαρσέλ εἶχε δώσει στὴν Νινέτ τὴν πραγματικὴ μητέρα της.

ΖΩΡΖ ΜΩΡΕΛ

Η ΣΑΡΡΑΚΗΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τους. Ἦτανε ἡ πρώτη φορά πού ἡ Παρθένοσ τοῦ Γουλιέλμου εἰσάκουε μιὰ προσευχή. Ἦταν λοιπὸν ὀλοφάνερο πὼς εἶχε λυθῆ ἀπὸ τὰ μάγια. Ἡ Τουανὸν, χαρούμενη, βγήκε γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στοὺς γείτονες τὴν καλὴ εἶδησι. Στὸ δρόμο της συνάντησε τὸν Γουλιέλμο πού τὴν ζήτησε τόσο εὐγενικά σὲ γάμο ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ὄχι.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ Παρθένοσ τοῦ Γουλιέλμου δὲν ἔπαψε νὰ κάνη ἕνα σωρὸ θαύματα. Καὶ πρόσεξαν σὲ λίγο ὅτι τὰ μάτια της, πού ἦσαν μακρὰ καὶ μαῦρα, εἶχαν γίνῃ πιὸ στρογγυλά καὶ σχεδὸν γαλάζια, ὅτι τὸ κατακόκκινο σὰν κεράσι στόμα της εἶχε γίνῃ πιὸ χλωμό κι' ὅτι ὅλο τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι πιὸ ἀγνή, εἶτε γιατί εἶχε φύγει ὁ διάβολος πού κατοικοῦσε μέσα στὸ ἄγαλμα, εἶτε γιατί εἶχε ἐπιδράσει σ' αὐτὸ ὁ χρόνος κ' ἡ φθορά.

ΖΥΛ ΛΕΜΑΙΤΡ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

Εἶνε θαυμάσιο τὸ πὼς συνεννοοῦμεθα ἐμεῖς οἱ σκύλοι...

... Οὐφ! τελειώσαμε γιὰ σήμερα. Ξαναγυρίσαμε μὲ τ' αὐτὰ κατεβασμένα, μὲ τὸ σακκίδιο ἀδειανό, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ ἀφέντης πρῶτος κι' ἐγὼ πίσω...

Ὁ ἀφέντης κάθεται στὴν τραπεζαρία. Ἐγὼ πλαγιάζω πίσω ἀπ' τὴν πόρτα μὲ τὸ μουσοῦδι μου ἀνάμεσα στὰ σκέλια μου.

Ἄναστενάζει... Ροχαλίζω...

Ἡ κυρία πηγαινοέρχεται γελώντας εἰρωνικά, εἰς βάρος μας χωρὶς ἄλλο.

Σὲ κάποια στιγμή βγάζω, χωρὶς νὰ θέλω, μὲ τὸ στόμα κλειστό, μικρὲς πνιγμένες κραυγές.

— Γουάβ... Γάβ... Γάβ...

— Ὁ φτωχὸς ὁ Ἄζορ, λέει ὁ ἀφέντης μου μὲ οἶκτο, δεινυρεῖται πὼς κυνηγᾷ ἕνα λαγό.

Ἐνα λαγός;.. Ὁχι, δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος...

Ὀνειρεύομαι πὼς εἶμαι μὲ τὸν Μεντόρ καὶ ξεκαρδιζόμαστε στὰ γέλια, βλέποντας τοὺς ἀφεντάδες μας νὰ γυρίζουν μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ σακκίδια ἀδειανὰ ἀπ' τὸ κυνήγι...

ΖΥΛ ΡΙΒΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

Ὁ σέρ Ἐλλυ Κάντορ ἔχει στὴ Βαγδάτη ἕνα παραμυθένιο παλάτι, καὶ στὴ Σαγκάη τὸ περίφημο ἐκεῖνο μέγαρο, τὸ ὁποῖο λένε «Μαρμαρένιο Παλάτι» καὶ τὸ ὁποῖο, μολονότι θρίσκεται στὴν καρδιά τῆς πόλεως, εἶνε περιστοιχισμένο ἀπὸ μεγάλους κήπους.

Ὁ σέρ Ἐλλυ δέχτηκε κάποτε στὴν ἡγεμονικὴ αὐτὴ κατοικία του τὸν Δαλαϊλάμα, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε στὸ Θιβέτ. Εἶχε στήσει πρὸς τιμὴν του ὀλόχρυσο θρόνο καὶ εἶχε στρώσει γιὰ νὰ πατήσῃ τοὺς πολυτιμότερους τάπητας πού ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

Ἐπίσης καὶ τὸ σπίτι πού παραχώρησε στὸν Νεγκούς στὸ Λονδίνο εἶνε ἀμυθήτου πολυτελείας.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΓΙΑΓΚΗΔΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 36)

προφήτης ὑποστηρίζει ὅτι ἡ θεϊκὴ συγγνώμη ἐξαγοράζεται μὲ λίγα δολλάρια. Κάθε ἄνθρωπος λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἀμαρτήσῃ, φτάνει μόνον νὰ ἔχη νὰ πληρώσῃ τὰ δολλάρια πού χρειάζονται γιὰ νὰ συχωρεθῆ!

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἐπίσης διασκεδάσεις τῆς Ἀμερικῆς, ἡ εὐθυμὴ ζωὴ της καὶ ὁ φοβερὸς θόρυβος ἔχουν τὰ τραγικὰ θύματά των. Καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν σήμερα οἱ περισσότεροι τρελλοὶ καὶ οἱ πολυπληθέστεροι ἀνισόρροποι. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔχουν δημιουργηθεῖ, ὅπως ἀναφέραμε, τοὺς ἀμερικανισμοὺς, πού δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μοντέρνες τρέλλες.

ΤΖΩΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΧΗΜΗΣ

Ὁ μαρκήσιος ντέ Βιὸν ἦταν κατεστραμμένος ὅταν παντρεύτηκε μὲ τὴν κόρη ἑνὸς νεοπλοῦτου καὶ πήρε ἑκατομμύρια προῖκα. Ἀλλὰ ἡ νέα μαρκησία ἦταν τόσο ἄσχημη, ὥστε ὁ σύζυγος δὲν εἶχε ἄλλη σχέσι μαζί της ἀπὸ τὴν εἰσπραξιῶν εἰσοδημάτων της. Ἀλλὰ μιὰ ἡμέρα ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ γυναίκα του παρ' ὅλη τὴν ἀσχήμια της τοῦ ἦτο ἀπιστη. Συνένοχός της ἦτο ἕνας νεαρὸς οἰκογενειακὸς τους φίλος. Ὅλοι περίμεναν τότε νὰ θυμώσῃ ὁ μαρκήσιος καὶ νὰ γίνῃ φόνος ἢ θορυβῶδες σκάνδαλο. Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶπε ἀπλῶς μὲ τὸν βαθυτερο οἶκτο στὸν φίλο τῆς συζύγου του:

— Πῶς; Ἐσεῖς; Εἶνε δυνατόν; Χωρὶς νὰ εἴσθε ἀναγκασμένος;